

HOLDKÓROS ARCCAL LÉPEGET A CSEND.

A kompon állok. Lassan hajt a révész.
A tulsó partot szívszorongva várom.
A holtakat a halál hűs jolyóján
Igy hordja át a túlvilágra Cháron.

Az erdő most egységes, barna tömb,
hátán holdkórosként lép, lép a Csönd,
pedig bent ezer madár-szív dobog :
halál-riasztó kis piros dobok.

Fodortalan fekete a Latorcza :
halál-tükör, nem csobban, nem zizeg,
a hold úgy néz bent, mint egy hulla-orca
pedig ezer hal fürja a vizet.

Olyan a folyó, mint egy tinta-tó
s mintha nem messze megfeneklene,
— pedig tengerbe húzza biztató
ritmus, belső törvény, biztos zene.

Olyan a lelkem, mint a barna erdő :
egységes tömb, bazalt : hátán merengő
holdkóros arccal lépeget a Csönd,
kívülről szent a rend, a csönd, de bent :

ezer aprócska madár-szív dobog,
halál-riasztó kis piros dobok
s egy lángszőrű, lángszarvú szarvason
a fák között lidérces Rém oson.

S mintha a sírban megfeneklene
élet-folyóm : pedig bent ezer pisztráng
úszkál s tengerbe húzza [mint az istráng
a lovat és kocsit], belső zene.

A kompon állok, lassan hajt a kompos,
a tulsó partot szívszorongva várom.
A hátam borzong, olyan ócska, csontos
a révész, mint halál jolyóján Cháron.

Mécs László.